

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

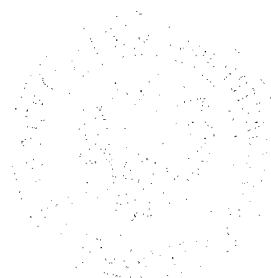
Dnia 29 lutego 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Grzegorz Czerwiński
Sędziowie	Sędzia WSA Małgorzata Małaszewska-Litwiniec (spr.) Asesor WSA Agnieszka Łapieś-Rosińska
Protokolant	Dominik Nowak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **29 lutego 2008 roku**
sprawy ze skargi **Marii Pietrasiewicz i Jarosława Pietrasiewicza**
na **postanowienie Głównego Inspektora Sanitarnego**
z dnia **26 września 2007 r.** nr **GIS-HŚ-NZ-0254-347-6/GC/06/07**
w przedmiocie **umorzenia postępowania administracyjnego**

- 1. uchyla zaskarżone postanowienie,**
- 2. orzeka, iż zaskarżone postanowienie nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku,**
- 3. zasądza od Głównego Inspektora Sanitarnego na rzecz skarżących Marii Pietrasiewicz i Jarosława Pietrasiewicza kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

[Faint signature and stamp]

U Z A S A D N I E N I E

Zaskarżonym do Sądu Administracyjnego postanowieniem z dnia 26.09.2007 r. Główny Inspektor Sanitarny uchylił postanowienie Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Szczecinie z dnia 14.06.2006 r. i umorzył postępowanie przed organem pierwszej instancji.

Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny zawierając w swym rozstrzygnięciu kilka zastrzeżeń uzgodnił warunki realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej PLUS GSM „DOBROWO” w miejscowości Dobrowo 13 na działce o nr ew. 39/1. Uczynił to w oparciu o raport oddziaływania na środowisko tej inwestycji z września 2005 r. oraz sporządzony do niego aneks z maja 2006 r., wskazując, iż projektowane anteny (sześć sektorowych, po dwie na sektor i siedem anten parabolicznych radiolinii) zamontowane zostaną na wieży o wys. 52,75 m. Jednocześnie zaznaczył, że w bezpośrednim sąsiedztwie tej lokalizacji występują tereny wolne od zabudowy, a najbliższa zabudowa usytuowana jest w odległości 40 m od terenu stacji. W oparciu o sporządzony raport wraz z aneksem przyjął, że projektowane anteny emitować będą promieniowanie niejonizujące o wartości $0,1 \text{ W/m}^2$ na obszarze o promieniu 38,5 m od stacji bazowej, na wys. powyżej 43,3 m npt. W efekcie uznał, że dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych nie zostaną przekroczone, a więc pod względem sanitarnym i zdrowotnym realizacja zamierzonej inwestycji na tym terenie jest możliwa.

Ustalenia te zakwestionowali we wniesionych zażaleniach : Maria Pietrasiewicz, Jarosław Pietrasiewicz oraz „Zielone Mazowsze” Organizacja Pożytku Publicznego.

Główny Inspektor Sanitarny uchylił postanowienie Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Szczecinie z dnia 14.06.2006 r. i umorzył postępowanie przed organem pierwszej instancji.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia powołał się na zmianę stanu prawnego w związku z wejściem w życie z dniem 31.08.2007 r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21.08.2007 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. nr 158, poz. 1105). Stosując regulacje tego rozporządzenia, w oparciu o informacje wynikające z raportu i aneksu przyjął, że maksymalna równoważna moc promieniowania izotopowo wyznaczona dla anten w jednym sektorze wynosi 1591,5 W, natomiast miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tych anten. Stacja ta nie należy zatem do przedsięwzięć

mogących znacząco oddziaływać na środowisko, określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r., nr 129, poz. 902 ze zm.). Podkreślił także, iż tak projektowana stacja, jak i przewidywany zasięg jej oddziaływania zlokalizowane będą poza obszarem Natura 2000, a więc nie będzie to przedsięwzięcie, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska. Nie jest to zatem inwestycja wymagająca uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz wymaganych do niej uzgodnień.

Skargę na to rozstrzygnięcie wnieśli Maria Pietrasiewicz i Jarosław Pietrasiewicz. Zakwestionowali sporządzony raport wraz z aneksem, który w ich ocenie po wejściu w życie rozporządzenia zmieniającego z dnia 21.08.2007 r., nie mógł stanowić dokumentu będącego podstawą wydania zaskarżonego postanowienia. Stąd wnioskowali o stwierdzenie nieważności tego postanowienia w oparciu o art. 11 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska. Stwierdzili także, iż w ich sytuacji odległość miejsca dostępnego dla ludności znajduje się w odległości 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anten. Wskazali nadto na § 3 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9.11.2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. nr 257, poz. 2573 ze zm.), który stanowi w pkt. 1 lit a, że sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać przedsięwzięcia określone w pkt 1, jeżeli ich realizacja spowoduje wzrost emisji o nie mniej niż 20 %, co w ocenie skarżących w niniejszej sytuacji nastąpiło.

W odpowiedzi na skargę Główny Inspektor Sanitarny wniósł o jej oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonym postanowieniu.

Na rozprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, w oparciu o art. 33 § 2 P.p.s.a., do udziału w postępowaniu na prawach strony dopuszczone zostało Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „PRAWO DO ŻYCIA” z siedzibą w Rzeszowie. W złożonym stanowisku pisemnym w sprawie wniosło o uchylenie zaskarżonego postanowienia jako wydanego z naruszeniem art. 7, 77 i 107 § 3 Kpa. Podniosło brak przesłanek do umorzenia niniejszego postępowania przez organ uzgadniający, co może jedynie uczynić organ występujący o uzgodnienie. Główny Inspektor Sanitarny był uprawniony do dokonania uzgodnienia lub jego odmowy. Rozstrzygnięcie organu odwoławczego, w ocenie tego Stowarzyszenia, naruszyło nadto zasadę dwuinstancyjności postępowania, nie odnosiło się do argumentacji zawartej w zażaleniach. Stowarzyszenie zarzuciło zaskarżonemu postanowieniu brak objaśnienia na jakiej podstawie wprowadzono zawarte w nim wnioski. Postanowienie to w ocenie Stowarzyszenia jest lakoniczne, nie zawiera charakterystyki terenu, wysokości zabudowy, ustalenia odległości miejsc dostępnych dla ludności od środka

elektrycznego anteny, ani definicji miejsc dostępnych dla ludności, wynikających z przepisów prawa. Skoro zatem kwestie te nie wynikają z postanowienia, nie wiadomo czym kierował się organ odwoławczy przy jego podejmowaniu. Następnie Stowarzyszenie wskazało akceptowaną przez nie interpretację przepisów prawnych w tym zakresie, poczynioną przez WSA w wyroku z dnia 21.01.2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 2277/07. Na zakończenie podniosło, iż organ odwoławczy naruszył art. 10 Kpa nie zapewniając stronom pełnego w nim udziału.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje.

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone przepisami m. in. art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25.07.2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. nr 153, poz.1269) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. nr 153, poz. 1270 ze zm.), zwanej dalej P.p.s.a. sprowadzają się do kontroli działalności organów administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego. Przy czym w myśl art. 134 P.p.s.a. Sąd rozstrzygając w granicach danej sprawy nie jest związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Na wstępie należy zauważyć, iż ze względu na brak właściwego uzasadnienia swego stanowiska przez organ odwoławczy nie można jednoznacznie stwierdzić, że zamierzona inwestycja - polegająca na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej PLUS GSM „DOBROWO” w miejscowości Dobrowo 13 na działce o nr ew. 39/1 w postaci sześciu anten sektorowych (po dwie na sektor) i siedmiu anten parabolicznych radiolinii zamontowanych na wieży o wys. 52,75 m na skutek zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9.11.2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, która weszła w życie z dniem 31.08.2007 r. - nie należy do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r., nr 129, poz. 902 ze zm.). Ustalenia i wywody organu odwoławczego w tym zakresie są niezwykle lakoniczne, nie można więc jednoznacznie wykluczyć konieczności sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko dla niniejszej inwestycji, co z kolei pozwalałoby na uznanie w myśl art. 53 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska, iż jest to postępowanie, w którym należy zapewnić możliwość udziału społeczeństwa, w tym w oparciu o art. 33 tej ustawy również

organizacji ekologicznych. Dopiero jednoznaczne wykluczenie takiej możliwości uzasadniałoby odmowę dopuszczenia, jako że art. 46a ust. 6 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska wyłącza zastosowanie art. 31 Kpa.

Nie jest natomiast sporne w niniejszej sprawie, że nie będzie to przedsięwzięcie, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27.04.2001 r. Prawo ochrony środowiska. Zamierzona inwestycja (tak projektowana stacja, jak i przewidywany zasięg jej oddziaływania) zlokalizowane będą bowiem poza obszarem Natura 2000.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, iż organ odwoławczy stwierdził podstawę do wydania rozstrzygnięcia w trybie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa – poprzez umorzenie postępowania pierwszej instancji w związku z wejściem w życie w dniu 31 sierpnia 2007 r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 158, poz. 1105). W ocenie Głównego Inspektora Sanitarnego przedmiotowe przedsięwzięcie zostało wyłączone z katalogu przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych w art. 51 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r., Nr 129, poz. 902 ze zm.). W wyniku zaistniałej zmiany stanu prawnego w ocenie organu odwoławczego realizacja przedmiotowej stacji bazowej nie wymaga już uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w trybie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, a w konsekwencji także brak jest podstaw do wydania uzgodnień w tym zakresie.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd uznał, iż słuszny jest zarzut strony skarżącej wskazujący, że w oparciu o poczynione przez organ odwoławczy ustalenia nie można jednoznacznie wywieść, iż w świetle obowiązujących w dacie orzekania przez ten organ przepisów - brak było podstaw do uzgodnienia środowiskowych uwarunkowania dla przedsięwzięcia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Uregulowania Kodeksu postępowania administracyjnego nakładają na organ administracji publicznej obowiązek przestrzegania zasady dochodzenia do prawdy materialnej zapisanej w art. 7 Kpa, poprzez podejmowanie wszelkich niezbędnych kroków zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, a także obowiązek wyczerpującego zebrania, rozpatrzenia i oceny materiału dowodowego - art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz obowiązek uzasadnienia rozstrzygnięcia według wymagań określonych w art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, iż organ powołując się na znajdujący się w aktach sprawy raport oddziaływania inwestycji na

środowisko i jego aneks - których ustalenia wbrew zarzutom skarżących zgodnie z art. 75 § 1 Kpa, mogły być uznane za dowód w sprawie - ustalił że w wyniku realizacji planowanej inwestycji projektowany system anten zamontowany ma być na wieży o wysokości 52,75 m. Nie wskazując dokładnie w oparciu o jakie ustalenia opiera swe wywody zacytował prawdopodobnie dane wynikające ze sporządzonego aneksu do raportu – zaznaczając, iż maksymalna równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny sektorowej przedmiotowej stacji bazowej (EIRP) wynosić ma 1591,5 W. Przyjął także, iż miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anteny.

W ocenie Sądu poczynione przez organ ustalenia, przy uwzględnieniu stanu prawnego zachodzącego w dacie orzekania przez organ odwoławczy, nie wyjaśniają w sposób dostatecznie jasny i jednoznaczny wszystkich znaczących okoliczności sprawy, mogących mieć istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia

- 1) mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2,
- 2) innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt. 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar.

Przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt. 1 ustawy, to w myśl art. 51 ust. 1 i 2 planowane przedsięwzięcia, które wymagają sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko, lub dla których obowiązek został ustalony w drodze postanowienia przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z kolei przedsięwzięcia, które wymagają sporządzenia raportu i w stosunku do których obowiązek taki może być nałożony w drodze postanowienia organu określa Rada Ministrów, stosownie do art. 51 ust. 8 ustawy.

Jak wynika z ustaleń organu maksymalna równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny sektorowej stacji bazowej będącej przedmiotem niniejszego postępowania wynosi 1591,5 W. Zgodnie z brzmieniem § 2 ust. 1 pkt. 7 lit. a obowiązującego w dacie orzekania przez organ odwoławczy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, ze zm.) zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 31 sierpnia 2007 r. (Dz. U. Nr 158, poz. 1105) sporządzenia raportu wymagają instalacje emitujące pola

elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowania izotropowego wyznaczana dla jednej anteny wynosi nie mniej niż 2.000 W. Oznacza to, że dla przedsięwzięcia objętego owym wnioskiem nie jest obligatoryjnie wymagane sporządzenie raportu, jak słusznie wskazano w zaskarżonym postanowieniu.

Niemniej jednak rozpoznając niniejszą sprawę organ nie ustalił w sposób rzetelny i jasny, czy planowane przedsięwzięcie nie zalicza się do inwestycji o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, dla których obowiązek sporządzenia raportu może być nałożony w drodze postanowienia.

W tym celu parametry techniczne będące przedmiotem niniejszego postępowania stacji należy skonfrontować z zapisem § 3 ust. 1 pkt 8 cyt. rozporządzenia, w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez organ odwoławczy. Przepis ten stanowi, że „sporządzenia raportu mogą wymagać instalacje radiokomunikacyjne emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowania izotropowego wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

a) nie mniej niż 15 W, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

b) nie mniej niż 100 W, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

c) nie mniej niż 500 W, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

d) **nie mniej niż 1000 W**, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości **nie większej niż 70 m** od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.....”.

W rozpatrywanej sprawie, jak wynika z aneksu do raportu o oddziaływaniu inwestycji na środowisko izotropowa moc promieniowania poszczególnych anten jest zróżnicowana, a jedynie dla anten sektorowych Katherin 730 378 wynosi 1591,5 W, którą to wartość przyjął Główny Inspektor Sanitarny w swym rozstrzygnięciu. Jednakże zarówno ze sporządzonego raportu, jak i jego aneksu nie wynika jednoznacznie w jakiej odległości od projektowanej wieży znajduje się zabudowa mieszkaniowa oraz miejsca dostępne dla ludności. Organ winien był więc ustalić dla każdej z tych anten sektorowych, czy w określonej w rozporządzeniu odległości w przestrzeni oddziaływania wiązki promieniowania danej anteny znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. W aneksie do sporządzonego raportu wskazano jedynie ogólnie, iż zabudowania gospodarczo-mieszkalne znajdują się w odległości powyżej 45 m w kierunku południowym i 55 m w kierunku północnym. Nie wskazano więc jaka w istocie byłaby to odległość i czy miejsca dostępne dla ludzi znajdowałyby się istotnie w

odległości większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania każdej z tych anten. Organ zatem bez wskazania toku swego rozumowania przyjął, iż byłaby to odległość większa niż owe 70 m, co pozwałoby na odstąpienie od konieczności sporządzania raportu oddziaływania tej inwestycji na środowisko i zwalniałoby z obowiązku sporządzania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych, a co za tym idzie uzgodnień do niej. Twierdzenie takie nie zostało przy tym niczym uzasadnione.

Wywiedzenie takiego twierdzenia byłoby uprawnione dopiero po przeprowadzeniu stosownej analizy w tym zakresie, a więc po wyraźnym ustaleniu, czy w rozpoznawanej sprawie zachodzi jedna z sytuacji wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 8 cytowanego rozporządzenia. Analiza ta nie została jednak przez organ w ogóle przeprowadzona. Niezbędne w tym zakresie ściśle informacje określające przedmiotowe odległości nie wynikają nadto bezpośrednio z akt sprawy. W tym stanie rzeczy należy uznać, że uchybienie to stanowi naruszenie art. 7 oraz 107 § 3 Kpa, mogące mieć wpływ na wynik sprawy, co skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Nadto, należy podnieść, iż także procesowo rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym postanowieniu jest wadliwe. Gdyby bowiem okazało się, że obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wynika z art. 46 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 51 ust. 1 pkt. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska i § 3 ust. 1 pkt. 8 powoływanego rozporządzenia Rady Ministrów to Główny Inspektor Sanitarny, jako organ uzgadniający zobligowany byłby odmówić uzgodnienia, wskazując na brak podstaw prawnych do jego dokonania, a nie umarzać postępowanie.

Odnosząc się zaś do zarzutu podniesionego przez skarżącego dotyczącego naruszenia przez organ art. 10 Kpa, poprzez uniemożliwienie stronom czynnego udziału w sprawie oraz niepouczenie stron przed wydaniem postanowienia o możliwości wypowiedzenia się w zakresie zebranych dowodów i materiałów, należy wskazać, iż zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyrok NSA z dnia 18 maja 2006 r., II OSK 831/2005, publik. w LexPolonica nr 418798, ONSAiWSA 2006/6 poz. 157 i OSP 2007/3 póź. 26), podnosząc w skardze skierowanej do wojewódzkiego sądu administracyjnego zarzut naruszenia art. 10 § 1 Kpa strona winna wykazać, czy została pozbawiona możliwości udowodnienia swoich twierdzeń, czy możliwości złożenia wyjaśnień i by uchybienie wskazanemu przepisowi mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Powołując się w tym miejscu na uchwałę siedmiu sędziów NSA z dnia 25 kwietnia 2005 r. w sprawie FPS 6/2004 (ONSAiWSA 2005/4 póź. 66) wydaną na tle odpowiadającego treści art. 10 § 1 Kpa przepisu art. 200 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2005 r. Nr 8 poz. 60) należy wskazać, że warunkiem *sine qua non* uchylenia decyzji z powodu naruszenia przepisów postępowania jest wykazanie, że podnoszone naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik

sprawy. Do strony stawiającej zarzut należy więc wykazanie istnienia związku przyczynowego między naruszeniem przepisów postępowania a wynikiem sprawy (por. wyrok NSA z dnia 15 maja 2003 r. I SA/Gd 199/2000 Przegląd Podatkowy 2004/1 str. 43). Innymi słowy strona powinna wykazać, że niezawiadomienie jej przed wydaniem decyzji o zebraniu materiału dowodowego i możliwości składania wniosków dowodowych uniemożliwiło jej dokonanie w danym postępowaniu konkretnej czynności procesowej (np. złożenia dokumentu). Nie każde bowiem naruszenie przepisów prawa procesowego skutkuje uchyleniem decyzji administracyjnej poddanej kontroli wojewódzkiego sądu administracyjnego, a tylko takie, które realnie mogło mieć wpływ na wynik sprawy. W niniejsze sprawie w ocenie Sądu skarżący nie wykazał, czy uchybienie organu w tym zakresie miało wpływ na treści zaskarżonego postanowienia. Niemniej jednak mając na uwadze, iż zgodnie z art. 6 i 8 Kpa organy administracji publicznej zobligowane są działać na podstawie prawa oraz prowadzić postępowanie w taki sposób aby pogłębiać zaufanie obywateli do organów Państwa oraz świadomość i kulturę prawną obywateli, rozpoznając sprawę ponownie wobec uchylenia zaskarżonego postanowienia organ zobligowany jest zapewnić stronom czynny udział w toku niniejszego postępowania.

W zaistniałej sytuacji za przedwczesny należy natomiast uznać zarzut nieważności zaskarżonego postanowienia, wywiedziony z art. 11 ustawy Prawo ochrony środowiska i podniesiony w skardze.

Po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku ponownemu rozpoznaniu będą podlegały wniesione zażalenia. Organ odwoławczy w swym rozstrzygnięciu winien uwzględnić ocenę prawną i wskazania zawarte w tym wyroku, a nadto rozważyć zastosowanie § 3 ust. 2 pkt. 1 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9.11.2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. nr 257, poz. 2573 ze zm.).

Z przytoczonych przyczyn Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na zasadzie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c oraz 152 ustawy z dnia 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. nr 153, poz. 1270 ze zm.) - orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 200 ustawy z dnia 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

AD